

•••
 Jos en Rineke
 van Oyen
 zeilen een
 zomer lang
 over de Oostzee
 •••

Met de 'Windroos' langs de Duitse Noordkust

De Windroos in Enkhuizen

Dokkum

Met onze stalen Carena 32 uit 1965 'Windroos' (ontwerp Hielke Lemstra, bouw Van Dam Aalsmeer) komen we op 20 juni aan in Kiel, elf dagen na ons vertrek uit Enkhuizen, waar we voor het eerst deelnemen aan het Pinksterweekeinde van de VKSJ (Vereniging Klassieke Scherpe Jachten). Vanwege het ruwe weer nemen we de staande mast route naar Delfzijl. Onderweg moeten we onze huishoudaccu nog vervangen, die is nu echt op. Het is nog een hele toer om in Leeuwarden de nieuwe accu, 27 kilo zwaar, van Wagenaar watersport aan de andere kant van het centrum naar onze boot te krijgen. Gelukkig is er in de winkel toevallig net een heel vriendelijke Fries die met zijn auto mij en de accu naar de

Prinsentuin wil rijden. Nu kan hij ook nog eens met zijn SUV het pad oprijden de Prinsentuin in, tot vlak bij onze boot. Dat had hij altijd al eens willen doen, begrijp ik. Nadat de accu netjes aangesloten is kunnen we weer verder. Via Dokkum naar het Lauwersmeer en Zoutkamp door naar Groningen, waar we een dagje pauze houden, vervolgens naar Delfzijl, waar we 15 juni aankomen. Daar wachten we op onze zoon, die zondagavond met de trein komt. Op zondag is het een drukte van belang in de jachthaven van (ook hier) *Neptunus*. Dit weekend hebben ze hun traditionele zeilwedstrijd naar Borkum, niet lang na elkaar komen ze allemaal binnenlopen. Daarna is er nog een prijsuitreiking. Aan een van de leden vraag ik of ik mijn oude accu ergens kwijt kan. 'Ontzorgen' heet dat tegenwoordig met een dijk van een germanisme. Nou, dat moet je maar eens vragen aan de eigenaar van een donkerblauwe Dehler, die daar ginds net aan komt varen. Die man heeft een accubedrijf en die kan misschien wel helpen. En inderdaad, geen probleem: "Daar verder op de kade staat mijn bestelauto, Multibat staat er op, zet hem daar maar naast, dan neem ik hem wel mee". Vriendelijke mensen, die Grunningers.

Prikkenpad bij Juist

Maandag 17 juni varen we om zes uur uit, om van het tij te profiteren. We varen de Eems af tot aan het Friese gaatje en gaan dan stuurboord uit, onder Borkum door en onder Memmert door, naar Norderney. Wij hebben een diepgang van maar 1,20 m en kunnen al over het wantij bij Borkum. Een boot

met wie wij min of meer gelijk opvaren, steekt 1,5 m en moet nog een minuut of tien wachten. Om over het wantij bij Juist te komen, moet je een wat bochtig parcours volgen, vlak langs de prikken die daar in het water staan. Echt een mooie tocht.

Met windstilte in één ruk naar Cuxhaven

Het aanvankelijke plan was om van Norderney eerst in noordoostelijke richting naar Helgoland te varen, om een dag later van daaruit met een zuidoostelijke koers naar Cuxhaven te gaan. Maar volgens de weersverwachting zijn er die tweede dag flinke onweersbuien op komst, met windvlagen tot 10 Beaufort. De eerste dag daarentegen zal het nagenoeg windstil zijn. Dus kiezen we er voor om op die stille dag in één ruk rechtstreeks van Norderney boven de eilanden langs naar Cuxhaven te varen.

Zonsopkomst bij Norderney

Ochtendnevel bij Norderney

Om vijf uur varen we om de kop van Norderney de Noordzee op. Het is een prachtige, stille zonsopkomst. Aanvankelijk hebben we nog wat stroming tegen vanwege het tij, daarna krijgen we extra snelheid mee. Ten zuiden van de shipping lane (waar we niet mogen komen) varen we oostwaarts tot aan de Jademündung. Daar steken we de shipping lane aftakking naar Wilhelmshaven haaks over. Vervolgens een meer noordoostelijke koers. We passeren de monding van de Weser (naar Bremerhaven en Bremen) en komen dan op de Elbe, richting Cuxhaven (en daarachter Hamburg). We krijgen flink stroom mee, met het opkomend tij. Iets na drie uur in de middag komen we aan in Cuxhaven. Het is nog zo vroeg, dat je je afvraagt of je toch maar niet nog even door moet varen naar

Brunsbüttel, de ingang van het Nord-Ostsee Kanal. Toch maar niet, je bent zó weer een paar uur verder. Tien uur varen aan een stuk is echt lang genoeg.

Als we de volgende ochtend verder willen gaan, zijn er waarschuwingen voor zware onweersbuien met harde windstoten later op de dag. We besluiten om toch maar vast op pad te gaan, want voordat je bij Brunsbüttel bent en daar door de zeesluis het kanaal op kunt, duurt al gauw een paar uur. En inderdaad, om tien uur al vertrokken en pas om twee uur kunnen we aanleggen in het passantenhaventje van Brunsbüttel. Daar kunnen we ook de "Kanalgebühren" meteen afrekenen met het havengeld, want voor de doorvaart van dit 95 kilometer lange kanaal moet je betalen, twaalf Euro, dus dat is te doen. 's Middags loopt het haventje helemaal vol. Aan het begin van de avond begint het inderdaad te onweren, met een bijna zwarte lucht, regen, hagel en harde windvlagen. Vanuit het restaurantje aan de haven kunnen we het mooi bekijken, en ook nog onze boot in de gaten houden.

Het haventje van Brunsbüttel

Naar de Kieler Woche

Op donderdag 20 juni varen we het kanaaltraject in één dag. Aan het einde van de middag bereiken we Kiel. Er zijn wel aardige passantenhaventjes onderweg waar je kunt overnachten, je hoeft je dus niet per sé te haasten, maar we willen graag op tijd in Kiel zijn, want tijdens de Kieler Woche zal het wel erg druk worden en we willen graag een ligplaats dicht bij de stad.

In de haven van de Segel Club Baltic, in Kiel Düsternbrook, vinden we nog een plekje, een heel smalle box, waar we met onze breedte van 2,75 m precies in passen. De laatste vrije plek, en volgens het opschrift op het groene bordje beschikbaar tot zondag de 23e! Een mens kan toch maar boffen.

De voorbereidingen voor de Kieler Woche, dit jaar al voor de 125e keer, zijn in volle gang. Er worden wel 2.400 verschillende programmapunten georganiseerd en er worden wel 3,5 miljoen bezoekers verwacht op dit grootste festijn van Europa, zoals de organisatoren trots melden.

De meesten van deze bezoekers komen echter niet voor het zeilen, maar gewoon omdat het een groot feest is. Waar wij liggen met onze boot, daar begint de promenade (de "Kiellinie"), die zich meer dan twee kilometer naar het zuiden uitstrekt, volgepakt met kiosken, tribunes, paviljoens, tenten en tentjes die eten en drinken aan de man brengen, hier en daar afgewisseld met een muzikant of levend standbeeld. Recht boven onze boot draait het reuzenrad. Je zou verwachten dat

dit gepaard zou gaan met erg veel lawaai, maar dat valt heel erg mee. Niet het nietsontziende kabaal dat onze kermissen kenmerkt. En geen rommel, iedereen ruimt netjes zijn eigen troep op en zelfs de meest dronken voorbijganger ziet kans zijn fatsoen te houden. Het soort discipline waar we in ons eigen land regelmatig naar verlangen, op zijn minst van andere mensen.

Wedstrijd klassieke jachten Kieler Woche

Wedstrijd met klassieke jachten

Op zaterdag zijn de eerste zeilwedstrijden. Kiel ligt aan een langgerekte fjord. Het eerste deel, dicht bij de stad, heet de Innenförde. Daar zijn al wat kleinere wedstrijden gaande. De meeste wedstrijden zijn op het bredere stuk, de Aussenförde, voorbij een versmalling, en ook verder op zee. Op zondag is de start van de wedstrijd met klassieke schepen vlak voor de haven waar wij liggen. Het kantoortje van de havenmeester fungeert als startplaats. De schepen zijn ingedeeld in verschillende klassen, de meest in het oog springende zijn de oude 8 en 12 meter J-klassers. Het is een prachtig gezicht, daar springt je hart van op. Het zijn echt de mooi slanke, scherpe lijnen die de schepen er zo aantrekkelijk doen uitzien. En daar mogen best moderne materialen in worden verwerkt, de ontwikkelingen staan immers niet stil. Ik kon Gerard Dijkstra prima volgen, in zijn verhaal voor de VKSJ tijdens de presentatie in Weesp, dit voorjaar, met zijn ontwerpen 'in the spirit of tradition'. Zondag zijn we weer uit Kiel vertrokken, zoekend naar een route de Kieler Förde uit waar we de deelnemersvelden van de verschillende klassewedstrijden niet in de weg varen. Nu eerst maar eens richting Denemarken, we hebben tenslotte de tijd, totdat het te guur gaat worden in het najaar.

23 juni 2019. Vanuit Kiel zijn we eerst in noordelijke richting gevaren. Onze zoon is met de Flixbus weer op weg naar huis, we hebben met zijn tweeën het rijk weer alleen. We varen langs de oostkust van Schleswig-Holstein in de richting van de monding van de rivier de Schlei. Eenmaal daar aangekomen varen we de rivier op naar het stadje Kappeln, waar we een welkome ligplaats vinden in de verenigingshaven van de Arnisser Segelclub ASC.

Op de heenweg hebben we in Leeuwarden onze huishoudaccu moeten vervangen. Nu is gebleken dat onze acculader de extra belasting van het voortdurend bijladen op de oude accu niet meer heeft kunnen bijslaffen. Nu doet hij niets meer, maar is wel vervaarlijk heet. Eigenlijk wist ik wel dat hij te licht was, maar ja, op ons vorige bootje had hij het zo goed gedaan ... De nieuwe acculader, ingericht voor een zwaardere belasting en

voor het apart voeden van een startaccu en een huishoudaccu, laten we afleveren bij de havenmeester. Kappeln is een leuk klein stadje en het is een prima plek om een paar dagen te blijven liggen.

Over de Schlei naar Schleswig

Na drie dagen is tegen het einde van de middag het pakje aangekomen en kan ik de nieuwe acculader aansluiten. Vanwege het weer, dat met windkracht zes en vlagen van windkracht zeven niet erg aantrekkelijk is voor een tochtje over zee, kiezen we voor een tocht over het binnenwater van de Schlei naar de stad Schleswig, waar dit Duitse Bundesland zijn naam aan te danken heeft. Het is een mooi tochtje, door smalle maar goed betonde vaargeulen door deze brede wateren, die erg doen denken aan Friese meren zoals de Fluessen. We komen eind van de middag aan.

Van de historische stad Schleswig hebben we eigenlijk maar weinig gezien. dat ligt niet aan Schleswig, wel aan ons zelf. 's Morgens bekijken we de weersverwachting en zien dat er, vandaag meegerekend, maar twee dagen zijn dat we redelijk weer houden, daarna zal het een week lang hard waaien. Dat betekent dat we langere tijd aan deze rivier gebonden zullen blijven en daar hebben we weinig zin in. Als we vlot doorvaren, kunnen we in die twee dagen de zuidelijke eilanden van Denemarken hebben bereikt en dat lijkt ons aantrekkelijker. Vooruit dan maar, we varen snel verder richting Denemarken, alsof we niet eigenlijk helemaal de tijd aan onszelf hebben, er is geen enkele belangrijke reden om haast te maken.

Iets na drie uur op de 29e juni bereiken we de haven van Sønderborg. De dagen in Sønderborg sla ik maar even over, we

Omgeving marina Wendtorf

zullen later weer in Denemarken terugkomen, dan zal ik er meer over vertellen. Het bleef een aantal dagen slecht weer. Het zag er naar uit dat we hier lang vast zouden kunnen blijven zitten, we wilden het truienweer achter ons laten. Op 3 juli was er een gaatje in de weersverwachting van een uur of vijf waarin we de oversteek zouden kunnen maken van Sønderborg terug naar de Schlei en daarop aansluitend enkele uren waarin we de kuststrook ten oosten van Kiel zouden kunnen bereiken. We wagen het er op. Om half zes varen we de haven uit. We gaan pal voor de wind, de motor bij, met iets meer dan zes knopen in zuidelijke richting. Rond half negen naderen we de monding van de Schlei. De weersvoorzichten laten zien dat het nog

Wendtorf, de avond voor het vertrek

redelijk goed te doen is om naar de overkant van de Kieler Förde te varen, naar de haven Wendtorf, waar we rond drie uur in de middag aankomen.

Marina Wendtorf is aangelegd in de jaren tachtig, toen de watersport bloeide en de bomen tot in de hemel leken te groeien. Hoewel de steigers nog steeds in prima staat verkeren, maakt het geheel toch een armoedige indruk. Het voornamelijk uit vakantiehuisen bestaande dorpje naast de haven ligt er verpauperd bij. Geen plek om lang te blijven rondhangen, als het niet hoeft.

Oversteek naar Fehmarn

Pas op zaterdag 6 juli is er 's nachts een gaatje met rustig weer te vinden waarin we de oversteek naar het eiland Fehmarn kunnen wagen, zo'n 30 zeemijlen oostelijker. Alles zeevast opgeborgen, warme kleren aan, zeilpak, laarzen, muts, reddingvest, life lines op het dek, navigatieverlichting aan, de hond uitgelaten en om kwart over drie in de nacht maken we los. Eerst het spaarzaam verlichte bochtige traject de haven uit, vaarwegtekens nog niet goed te onderscheiden. Op de plotter, helemaal ingezoomd, is wel goed te zien waar die zijn en waar de ondieptes liggen. Na even bereiken we de betonde geul die naar open zee voert. In de verte is het witte knipperlicht van de uiterton.

Het was nog een heel eind. Om tien over half vier bereiken we de uiterton, eenmaal daar is het eerste flauwe schijnel van de naderende ochtend te zien. We buigen af naar het oosten.

Kermis in Burgstaake

De reis verloopt verder vlot, om half negen passeren we de brug die Fehmarn met het vasteland verbindt. Van daaruit nog een uur varen om in de haven van het stadje Burg te komen. Om half tien zijn we er. Tijd om te gaan slapen.

Het eiland Fehmarn is met een brug verbonden met het vasteland, met een trein- en wegverbinding. In het plaatsje Burg is het nogal druk met toeristen, wat nieuwe rijkdom heeft gebracht. De oude bebouwing laat zien dat het toch lang een tamelijk arme uithoek van het land is geweest. Burg heeft twee haventjes: aan de ene kant van de kleine baai het oude handels- en visserhaventje Burgstaake en aan de overkant de Marina Burgtief. We hebben gekozen voor de oude haven. De voorzieningen zijn voldoende maar wel erg onderkomen.

We vallen met onze neus in de boter: net dit weekend is het grote Hafenfest. Er zijn wat kleinere kermisattracties opgesteld, er is overal te eten en te drinken en op het pleintje speelt voortdurend muziek. Verschillende uitvoerenden wisselen elkaar af: een lokaal koor, een accordeonorkest, een fanfare, een harmonie, een schlagerzanger. En 's avonds een rockband, de MoveManiaxx, met een zeer breed repertoire, zeer onderhoudend. Om elf uur 's avonds stopt de muziek, de tentjes sluiten en alles wordt weer opgeruimd.

's Avonds werden we in Burgstaake op een rockband getraceerd

Over een ruwe zee naar de vroegere DDR

Maandagochtend om half zes zijn we al wakker om naar het weer te kijken. Van hier naar Kühlungsborn kunnen we een windkracht vier met uithalen vijf Beaufort verwachten. Vooruit dan maar, nog enkele dagen en het mooie weer zal losbarsten en dan kunnen we mooi al zijn aangeland in het gebied dat we zo graag willen zien, rond Rügen en Usedom. Om kwart over zes varen we uit, om half zeven bereiken we de uiterton, het begin van een traject van 26 zeemijlen. De aanvankelijk zeer vlakke zee, onder de bescherming van het eiland, wordt langzaam aan ruwer. Na een uur zijn de golven een meter hoog en hebben we de wind recht van achteren. Verder onderweg neemt niet zozeer de wind toe, maar de golven en windvlagen worden almaar indrukwekkender. Het is lastig varen, recht voor de wind. We hebben alleen de fok op staan. Met elke golf waar je doorheen gaat giert de boot van de ene naar de andere kant en je moet flink aan het roer hangen om dat voortdurend op te vangen. Enkele regenbuien hebben kennelijk besloten ons te vergezellen naar de overkant, verder naar bakboord of stuurboord ziet het er een stuk lichter uit.

De overkant is geleidelijk zichtbaar geworden in de verte. De golven werden hoger, ze waren nu 1,50 m tot 1,70 m hoog, maar

De skyline van Stralsund

ook langer en dat maakt het sturen eerder lichter dan zwaarder. We zijn blij om uiteindelijk de haven van Kühlungsborn te kunnen binnenvaren. Een mooie haven met uitstekende faciliteiten. Het ziet er allemaal prachtig uit, met een mooi strand en een heuse wandelpier die een eind de zee in steekt, in het verlengde van een luxe winkelstraat met terrasjes. Waarschijnlijk allemaal aangelegd met stimuleringsgelden om de economie van het voormalige Oost-Duitsland leven in te blazen. In de zijstraten kom je de oude bebouwing tegen, met betonflats in de bekende 'Plattenbau'. Flatwoningen, waarvan de DDR-burger tot twee cijfers achter de komma wist hoeveel

Kühlungsborn, de pier

vierkante meter je kreeg als je zo'n woning mocht huren, zijn opgeknapt en zien er weer uit om door een ringetje te halen. Woensdag varen we verder, een kort traject, ongeveer twaalf mijl, naar Warnemünde. Deze plaats ligt aan de Warnow, de belangrijkste plaats aan deze rivier is Rostock, een paar mijl verder naar het binnenland. Daar varen we nu niet naar toe, twee jaar geleden hebben we daar een lang bezoek gebracht. Prachtige stad met heel veel historie. Nee, we nemen Warnemünde als tussenstop naar Rügen, daar zijn we nog nooit geweest. We nemen de Marina Hohe Düne, een moderne zeer goed geoutilleerde haven. De oude haven in de binnenstad zal wel vol zijn en bovendien lig je daar zeer onrustig. Er is genoeg plaats in de Marina, ondanks de Warnemünder Woche die in volle gang is, met veel zeilwedstrijden. Er zijn ook wedstrijden van de J-22 klasse, we zien ook twee Nederlandse teams die meedoen aan de wedstrijden voor de World Cup. Ze denken ergens in de middenmoot te zullen gaan uitkomen, dus deelname aan de eindwedstrijden op de Kaaiman eilanden zal er wel niet in zitten.

Stralsund, wereldcultureerfgoed

We wagen het er op, de volgende dag, om de grote oversteek te maken richting Stralsund. Het hele traject is elf uur varen, als we de motor bij zetten. Tussenin zijn er maar twee mogelijkheden om een andere haven in te varen. De eerste heet Darsser Ort en is alleen een vluchthaven, zonder verdere

voorzieningen. Wij varen Darsser Ort voorbij. Ongeveer acht mijl voor Stralsund is nog een klein haventje, al achter de beschutting van een duinenrij die de haven afschermt van de wind en deining van de Oostzee. Het plaatsje heet Barhöft en heeft een schattig klein haventje in een klein kommetje. Het heeft niet veel, maar alles wat je nodig hebt plus een uitstekend restaurant waar je voor een schappelijk bedrag heel goed kunt eten. We hebben het hier zo naar onze zin dat we besluiten nog een dag langer te blijven hangen. Lekker lezen, wandelingetje maken, beetje slapen, glaasje drinken, en ook nog de gangboorden geschilderd. Dat moest toch eens afgemaakt worden. Nou, vandaag dan maar.

Zaterdag varen we verder naar de middeleeuwse stad Stralsund, met een prachtig silhouet dat je al van verre ziet als je komt aanvaren. De Stadthafen is gemakkelijk aan te varen. Het is nog maar net na de middag als wij aankomen en er is nog plaats genoeg.

Haven Stralsund

De binnenstad is ontzettend mooi en is, tezamen met de binnenstad van Wismar, door de VN aangewezen als wereldcultureerfgoed. Op zondag nemen we een georganiseerde stadswandeling met een gids. We treffen het, het is iemand die heel goed kan vertellen. Hij laat ook foto's zien van hoe het vroeger geweest is, gebouwen die in de 19e eeuw verloren zijn gegaan, opgravingen en dergelijke. En ook een enkele foto van de in oktober 1944 plat gebombardeerde stad. Denk aan Rotterdam 1940 en je weet hoe het er uitzag. En ook foto's van in zwaar verval verkerende huizen en straten. Maar dat was dan weer niet vanwege oorlogsschade. Dit waren foto's van eind 1989, de periode van de 'Wende', toen de DDR ophield te bestaan. Inmiddels is alles weer mooi opgeknapt, bouwkundig hersteld, opnieuw gepleisterd en geschilderd, en heeft de binnenstad de status van *Weltkulturerbe* gekregen. Op maandag hebben we uitgebreid boodschappen gedaan bij Edeka. Voor € 2,50 brengen ze alles voor je naar de haven, tot op de steiger en op je boot. We hebben dus maar flink ingeslagen, die kans laat je niet lopen. Daags daarna varen we door naar Greifswald. Eerst leggen we daar aan in het kleine haventje van Greifswald-Wiek, direct bij zee. Maar daar is echt

Stralsund, de markt

niks te beleven, dus toen we daar achter waren gingen we met de volgende brugopening op het hele uur verder het binnenwater op naar de "Universitäts- und Hansestadt Greifswald", zoals hij met trots voluit heet. Ook hier een mooie oude binnenstad. Het gedeelte binnen de oude stadsmuren (althans waar die ooit gestaan hebben) is klein, maar pittoresk.

Bankpas perikelen en overvloedige regelgeving

In Duitsland is het minder gewoon om met je bankpasje te betalen dan in de andere West-Europese landen, maar hoe verder naar het oosten, hoe meer je er rekening mee moet houden dat je 'in Bar' moet betalen, ook op een druk bezocht terrasje midden op de markt, waar veel toeristen komen. Ik ga dus maar even honderd Euro pinnen in de bank tegenover. Die worden uitbetaald in één biljet, ik heb die eigenlijk nog nooit gezien. Daar moet ik dus mee betalen. De ober wordt daarmee nóg sjagrijniger dan hij al was. Hij betaalt terug tot vijftig Euro, de andere vijftig moet hij nog halen. Daar laat hij ons maar even op wachten, hij moet eerst nog wat drankjes rondbrengen. In heel Duitsland is mij altijd zo opgevallen (ik heb vaak in Duitsland gewerkt, heb ook nog driekwart jaar in Berlijn gewoond), hoe vriendelijk en hoe zeer bereid tot dienstverlening de mensen er zijn. Maar hier krijg je het gevoel dat hen dat in DDR-tijden is afgeleerd. We hadden ons in de haven van Greifswald-Wiek en van Greifswald zelf al verbaasd over het grote aantal gebods- en verbodsborden overal, vaak voorzien van veel uitroeptekens, rode en extra dikke letters en al dan niet met de dreiging van rechtsmaatregelen. In andere delen van Duitsland heb ik dat nooit in die mate ervaren. Misschien is het ook te veel gevraagd van mensen die een geschiedenis hebben van het oude Pruisen, daarna de Nazi-tijd, de bezetting door de Russen en ook nog de DDR-tijd, om nog

ergens anders vertrouwen in te kunnen hebben dan in het naleven van duidelijk gestelde regels. Houvast als je verder niets of niemand kunt vertrouwen. In de achterhoofden vermoed ik dat de Stasi-dreiging nog levend aanwezig is.

Stadspoort in Stralsund

Donderdagochtend halen we de brug van negen uur in Greifswald-Wiek en zetten koers naar Rügen. Ik heb altijd gedacht dat Rügen één eiland was, maar dat is niet zo. Het is een verzameling eilanden, die in de loop der tijd met elkaar verbonden zijn geraakt, door natuurlijke oorzaken en door de aanleg van dammen. Daar tussenin zijn grote binnenmeren ontstaan, waar vroeger de zee tussendoor kon stromen. We wilden richting Barth, aan de noordwestzijde naast Rügen, aan binnenwateren die hier *Bodden* heten. Helaas waren we te laat voor de brug bij Stralsund van 12:20 uur. Behalve de hoge verkeersbrug heeft Stralsund namelijk ook nog een gewone klapbrug waar auto's en treinen overheen gaan, met maar vier openingen per dag. De volgende opening is pas om 17:20 uur. Dat vinden we te laat om dan nog door te varen naar Barth. We nemen daarom het kleine verenigingshaventje aan de zuidkant van het eiland Dänholm, dat aan de oostkant van de Stralsundbrug ligt. In de loop van de middag loopt het ook daar vol. De sintelweg en het havenbruggetje zien er nog net zo uit als ik mij herinner van het straatbeeld direct na de Wende, maar dan nu wel beter onderhouden. Het havengebouwtje is haast pijnlijk netjes, de vrouwelijke havenmeester allervriendelijkst.

Naar Hiddensee en de Bodden

Op vrijdag gaan we verder, richting Barth. Als we ter hoogte van Barhöft zijn, hebben we eigenlijk geen zin meer om nog door te varen en gaan deze haven in. De vorige keer dat wij hier waren, waren er al veel muggen, maar vandaag blijkt het er werkelijk van vergeven en ze prikken flink. We gaan vroeg naar binnen in onze boot, dan hebben we het minste last. En morgen dus maar niet door naar Barth, want verder naar binnen, met dat meer stilstaande zoet water, zal het vast nog erger zijn. Nee, morgen gaan we naar het meest westelijke eiland van Rügen, Hiddensee, naar het plaatsje Vitte. Omgeven door zout water zal daar wel minder muggenoverlast zijn.

Al om half acht varen we de haven uit, eerst in zuidelijke richting, vanwege de ondieptes en vervolgens na ongeveer drie kwartier weer in noordelijke richting, met een iets oostelijker koers. Al om half elf bereiken we de haven Langer Ort bij Vitte. Er zijn nog maar een paar vrije plaatsen. Hier liggen we in elk geval goed voor de op handen zijnde onweersbuien. In de loop van de middag is de haven vol en kunnen nieuwe aankomers alleen nog vastmaken aan de palenrij aan de achterzijde van de boxen. Hier mag dat tenminste, we horen van Denen die op die manier bij ons hebben vastgemaakt en via onze boot naar de wal moeten - met als tussenstap een rubber bootje van zwemtrap naar zwemtrap - dat ze in een andere haven hier vlak bij, in Kloster, gewoon zijn weggestuurd. Deze havenmeester, sjagrijn eerste klas, vindt het prima als er meer boten kunnen afmeren. Je kan deze havenmeester gemakkelijk herkennen, als hij rondfietst met zijn geldbuidel om zijn schouder. Deze haven is relatief duur en de voorzieningen bepaald niet geweldig. Bijvoorbeeld douchen kost hier twee Euro, voor twee minuten.

Zicht op Barhöft

Zoals vrijwel alle andere bootvaarders blijven we ook de zondag nog in deze haven.

Dwars afmeren in Vitte

Maandag is de wind wat gaan liggen en varen we via de 'binnenmeren' naar het oosten, het plaatsje Breege, ook op Rügen. Daar zijn de steigers sinds een week of drie flink uitgebreid, dus daar is nu plaats genoeg. Van een ouder echtpaar (dik boven de tachtig) hoorden we dat ze altijd van tevoren belden of er wel plaats voor hen was, want dat was tot nu toe steeds een probleem geweest. Voorlopig kunnen ze hier weer vooruit. Het is een plezierige haven, met een vrolijke havenmeester, waarschijnlijk te jong om de DDR nog bewust te hebben meegemaakt. Het dorpje heeft niet erg veel te bieden want bestaat vrijwel volledig uit vakantiehuisjes. Voor het havengeld kun je niet pinnen, de gemeente Breege is nog niet zo ver dat dat kan. De formulieren die de havenmeester moet invullen zien er wél heel doordacht uit, constateren we samen met een lach. We hebben nog net genoeg cash bij ons om het havengeld (veertien vijftig inclusief stroom, toeristenbelasting en twee douchemunten) te betalen. Dat wordt dus wandelen morgen, 1,6 km naar de dichtstbijzijnde Sparkasse. Jammer, maar het is niet anders. En overmorgen is de weersverwachting zo, dat we de overtocht naar het Deense eiland Møn wel kunnen wagen, naar het zich laat aanzien. Rügen hebben we nu wel gezien. Woensdagochtend 24 juli zijn we vertrokken voor de oversteek, een tocht van 33 zeemijlen, vanaf de uitertouwen boven Rügen, tot aan Klintholm op Møn. Daarover later meer in een volgend artikel.

Jos & Rineke van Oyen
Juli 2019